

Arrest

nr. 318 910 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE SMET, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2019 dient verzoeker, samen met enkele familieleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 september 2020 worden verzoeker en zijn familieleden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf voor één jaar.

1.2. Op 28 september 2021 wordt de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging verlengd met één jaar.

1.3. In hoofde van verzoeker beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 17 november 2022 om de machtiging tot tijdelijk verblijf niet verder te verlengen, omdat verzoeker zich niet had gehouden aan de opgelegde voorwaarden, namelijk het niet schaden van de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder wijst op een recente veroordeling voor een hele resem drugsdelicten, waaronder ook meerdere feiten van verkoop aan een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar. Bij arrest nr. 288 220 van 27

april 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 24 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar. Dit inreisverbod is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd de kans gegeven om gehoord te worden door de politie van Gent op 24.06.2024, echter weigerde betrokkene te antwoorden en in deze beslissing werd hier rekening mee gehouden.

Aan de Heer :

naam: [B.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.03.2021 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene broers, zus en moeder heeft in België. Het feit dat familieleden van betrokkene verblijfsrecht hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien het feit dat de broers, zus en moeder van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bovendien kan zijn familie in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben. Betrokkene kan ook een band onderhouden met zijn familie via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

1.5. Verzoeker ondertekent op 26 juni 2024 een verklaring dat hij "zo snel mogelijk" wenst terug te keren naar Albanië en wordt op 4 juli 2024 gerepatriëerd naar dit land.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de verordening 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: de verordening 2018/1806/EU), van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

"[...] Grieven

- Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de administratieve rechtshandeling dat de verzoeker een inreisverbod dient opgelegd te worden in toepassing van het art. 74/11, §1 tweede lid Vw. Het verbod geldt voor 3 jaar omdat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Een inreisverbod van 3 jaar is volgens de Dienst Vreemdelingenzaken proportioneel. Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen bescherming kan invoeren van het art. 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordt echter niet waarom verzoeker actueel geacht wordt de openbare orde te schaden. Verder wordt niet gerefereerd naar de aanwezigheid van verzoekers vader in België.

- Uiteenzetting

Eerste onderdeel – de beslissing betreft een inreisverbod die gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering

De voorliggende beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) die verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

De beslissing tot verwijdering (bijlage 13septies) is genomen in toepassing van het artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet. De bijlage 13septies is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering aangezien de beslissing stelt dat de verzoeker zich in illegaal verblijf bevindt. Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Het inreisverbod (bijlage 13sexies) verwijst naar het artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Het legt een duur op van 3 jaar.

Tweede onderdeel – de hogere rechtsnormen

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij de beoordeling van de illegaliteit van een vreemdeling rekening te houden met de bepalingen inzake het vrij verkeer vervat in de Europese Richtlijn 2004/38/EG en de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het uitvaardigen van een inreisverbod (en de daarmee gepaard gaande beslissing tot verwijdering in toepassing van het artikel 7 Vw), naargelang de concrete situatie, toepassing te maken van de hogere rechtsnormen.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

[...]

In toepassing van het artikel 3 EVRM mag niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Ook een overheid dient zich hier aan te houden :

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat ingeschreven in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het familieleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Derde onderdeel – het artikel 74/13 Vw

Het artikel 74/13 Vw. stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier zoals het hoger belang, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand bij het nemen van ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(Zie het art. 74/13 Vw.)

Vierde onderdeel – het artikel 74/11 Vw

Het artikel 74/11 Vw. stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier. Tevens dient de Dienst Vreemdelingenzaken de duur van het inreisverbod dient te motiveren.

[...]

Vijfde onderdeel – het motiveringsbeginsel

Iedere administratieve rechtshandeling moeten geschraagd worden door draagkrachtige motieven. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zesde onderdeel – zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Zevende onderdeel – toepassing op verzoeksters situatie

a)

Vooreerst kan er waargenomen worden dat dhr. [B.] de Albanese nationaliteit heeft. Hij kan zich bijgevolg vrij verplaatsen binnen de Europese Unie.

Albanese onderdanen hebben geen visumverplichtingen. Zij dienen zich enkel te conformeren naar het 90/180-dagen principe. Hiervoor kan verwezen worden naar de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt nergens in de bestreden beslissing dat is nagegaan of dhr. [B.] in tussentijd het grondgebied heeft verlaten. Immers, in dat geval is dhr. [B.] niet illegaal.

Omgekeerd heeft het inreisverbod tot gevolg dat verzoeker niet meer vrij kan reizen conform de hoger gestelde Verordening.

Dit is problematisch aangezien het kerngezin waarin hij is opgegroeid in België sinds zijn 2 jaar in België woont. Het gaat om zijn vader, moeder, broer en zus.

Verzoekers ouders betreffen [D.,A.] [RR ...] en [D.,L.] [RR ...].

(zie stukken 2 en 3)

b)

Het is niet wettig een inreisverbod van 3 jaar te motiveren door de enkele verwijzing naar de openbare orde.

Zo staat er inderdaad te lezen in de bestreden beslissing dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden. Echter wordt dit niet actueel nagegaan.

De duur van het inreisverbod moet echter worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat een veronderstelling poneren naar de toekomst zonder de actualiteit na te gaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar het verleden meer bepaald naar een aanhoudingsmandaat op 16.03.2021 zonder te kijken naar de redenen waarom hij in het heden en de toekomst verondersteld wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien kan waargenomen dat verzoekers ouders indertijd zijn gekomen onder de naam [K.] (zie bv. stuk 9) en hier asiel en regularisatie-aanvragen hebben ingediend tot zij uiteindelijk onder de ware naam [D.] en [B.] verblijf hebben bekomen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks de bewezen fraude en de bewezen schending van de openbare orde geacht heeft dat de familie toch geen actueel gevaar betekent voor de openbare orde. Ook voor de verzoeker dhr. [B.] dient de Dienst Vreemdelingenzaken deze actualiteitstoetsing te verrichten.

De specifieke omstandigheden worden bijgevolg niet nagegaan. Het inreisverbod moet bijgevolg vernietigd worden.

c)

Voorts kan er waargenomen worden dat de verzoeker dhr. [B.] in België een familieleven heeft en bijgevolg het recht heeft om deze familiebanden te onderhouden.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat verzoeker in België zijn moeder, broer en zus heeft. Zij wonen en werken hier (zie stukken 3, 4, 5, 6 en 7).

Echter vergeet de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden dat de verzoeker ook zijn vader in België heeft (zie stuk 2).

Verzoeker dhr. [B.] is in België komen wonen vanaf zijn 2 jaar en heeft zijn volledige jeugd en scholing in België doorgemaakt (zie stuk 8.1). Hij heeft hier ook gewerkt. (zie stuk 8.2). In Albanië heeft dhr. [B.] geen nabije familie.

De specifieke omstandigheden worden bijgevolg niet nagegaan.

Dhr. [B.] heeft in België dus zijn vader, moeder, broer en zus met wie hij evident zijn familiebanden wenst te onderhouden.

d)

Dhr. [B.] verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het inreisverbod (de bijlage 13 sexes), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 24.06.2024, en ter kennis gebracht aan hem op datum van 24.06.2024 te vernietigen.”

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker, in de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat, voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Vervolgens wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar. Verweerder wijst erop dat verzoeker op 16 maart 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij mogelijk later kan worden veroordeeld. Uit de maatschappelijke ernst van deze feiten leidt hij af dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde acht hij een inreisverbod voor drie jaar proportioneel. Hierbij heeft verweerder ook in aanmerking genomen dat verzoekers broers, zus en moeder weliswaar legaal in België verblijven, maar hij merkt op dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven in artikel 8 van het EVRM niet absoluut is, wijst op de redenen van openbare orde en stelt vast dat de banden tussen meerderjarige verwanten enkel nog als familieleden worden beschermd voor zover er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, die echter niet blijken tussen verzoeker en zijn familieleden in België. Nog stelt hij dat de familieleden verzoeker kunnen gaan bezoeken in zijn land van herkomst en de banden ook kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hij houdt er nog rekening mee dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en ook niet aangeeft medische problemen te kennen. Een inreisverbod voor drie jaar wordt om deze redenen in overeenstemming geacht met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod – ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig en proportioneel acht verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel en het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel, die spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

2.5. Zoals reeds werd aangegeven, wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee dit verbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en heeft verweerder vervolgens aan de hand van de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval geduid waarom in het geval van verzoeker een inreisverbod voor drie jaar is gerechtvaardigd.

2.6. Verzoeker betwist op zich niet dat er grond was tot het opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee dit verbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.7. Verzoeker betoogt wel nog dat verweerder bij de beoordeling van het illegaal verblijf van een vreemdeling rekening dient te houden met de bepalingen inzake vrij verkeer in de Richtlijn 2004/38/EG en de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Nog wijst hij op de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om te stellen dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod de hogere rechtsnormen moeten worden gerespecteerd. Hij wijst in dit verband ook op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze kritiek blijkt echter eerder te zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, en niet zozeer tegen deze laatste beslissing die het voorwerp is van huidig beroep. Zo moet duidelijk een verschil worden gemaakt tussen enerzijds de beslissing tot verwijdering als zijnde de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet) en anderzijds het inreisverbod, als zijnde de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn worden verboden (artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). De vaststelling van de illegaliteit van verzoekers verblijf zit vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum en de aangehaalde artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet handelen enkel over een bevel om het grondgebied te verlaten of een beslissing tot verwijdering. Deze kritiek diende verzoeker dus aan te voeren tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, wat hij echter naliet. Verzoeker ging immers niet in beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Integendeel verklaarde hij op 26 juni 2024 uitdrukkelijk dat hij *“zo snel mogelijk”* wenste te vertrekken naar Albanië, waarna hij op 4 juli 2024 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker, die de Albanese nationaliteit heeft, op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij enig recht van vrij verkeer geniet in de zin van de Richtlijn 2004/38/EG. Met verwijzing naar de Verordening 2018/1806/EU wijst hij er wel op dat Albanese onderdanen niet visumplichtig zijn en zich enkel dienen te houden aan een maximum verblijf van 90 dagen per tijdvak van 180 dagen. Verzoeker gaat echter voorbij aan de concrete motieven in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarbij hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, met name enerzijds omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of geldige verblijfstitel en anderzijds omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Overeenkomstig de bijlage 2 bij de Verordening 2018/1806/EU zijn Albanese onderdanen enkel vrijgesteld van de visumplicht voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen voor zover zij in het bezit zijn van een biometrisch paspoort, wat niet het geval bleek te zijn. De aangevoerde schending van deze verordening blijkt dus geenszins. Verzoeker laat trouwens ook na een concrete bepaling van deze verordening aan te duiden die hij geschonden acht. Zoals gezegd, ging verzoeker niet in beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en betwistte hij de motieven hiervan dus niet. En dit alles nog los van de vaststelling dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat hij het verblijf van 90 dagen per tijdsperiode van 180 dagen wel zou hebben gerespecteerd, waardoor hij sowieso geen belang heeft bij zijn kritiek. Evenmin voert verzoeker trouwens concreet aan dat redenen van openbare orde geen gerechtvaardigde reden kunnen zijn om zelfs in geval van een mogelijk legaal kort verblijf een derdelander bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad wenst ten slotte nogmaals aan te stippen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar een concrete toetsing werd doorgevoerd aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat verweerder zich er niet van zou hebben vergewist dat dit inreisverbod in overeenstemming is met de hogere rechtsnormen.

2.8. Verzoeker betoogt verder dat het niet wettig zou zijn om een inreisverbod voor drie jaar te motiveren door een enkele verwijzing naar de openbare orde. Hij stelt dat niet is nagegaan of hij actueel een gevaar is voor de openbare orde en dit een loutere veronderstelling betreft. Dit maakt dat volgens hem niet alle specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken in rekening zijn gebracht.

In dit verband merkt de Raad op dat verweerder in zijn beslissing heeft verwezen naar het gegeven dat verzoeker op 16 maart 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijk kan worden veroordeeld. Verweerder wijst op de maatschappelijke ernst van deze feiten en heeft duidelijk aangegeven dat hij van mening is dat de (aard van de) gepleegde feiten en de maatschappelijke ernst ervan van die aard zijn dat hieruit volgt dat hij nog steeds kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Dit is op zich niet onwettig. Verweerder vermag bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod rekening te houden met eerdere inbreuken die de betrokken vreemdeling pleegde op de openbare orde en met het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. Hij vermag ook op basis van in het verleden gepleegde feiten te beoordelen of verzoeker op basis hiervan redelijkerwijze nog steeds kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. In dit verband stelt de Raad verder vast dat verzoeker de gepleegde feiten van inbreuken op de wetgeving inzake drugs op zich niet betwist. In dit verband moet ook worden aangenomen dat, zoals aangehaald in de beslissing van 17 november 2022 waarbij de verdere verlenging van verzoekers eerdere verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, verzoeker op 27 april 2022 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor meerdere feiten van de aan- en verkoop van drugs, ook aan minderjarigen, en dit in het kader van een vereniging.

Uit het aanhoudingsmandaat dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt alleszins ook dat de feiten waarvan sprake zich uitstrekten over een lange periode, met name van 1 mei 2017 tot 16 maart 2021. De Raad herhaalt dat verzoeker noch de concrete feiten noch de belangrijke maatschappelijke ernst van de door hem gepleegde druggerelateerde feiten betwist. Hij slaagt er niet in om aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, op basis van de feiten die de aanleiding waren voor het aanhoudingsmandaat van 16 maart 2021, heeft besloten dat zijn persoonlijke gedrag van die aard is dat dit de openbare orde kan schaden. In dit verband wenst de Raad ook op te merken dat verweerder niet heeft beslist om verzoeker een inreisverbod voor meer dan vijf jaar omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde op te leggen, maar wel een inreisverbod voor drie jaar omdat zijn gedrag de openbare orde *“kan schaden”*. De bewijslast ligt in deze tweede situatie logischerwijze lager. Verzoeker betoogt ter zake wel dat verweerder zou hebben nagelaten alle relevante omstandigheden die zijn situatie kenmerken in rekening te hebben gebracht, meer bepaald waar wordt aangegeven dat hij nog steeds kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, maar slaagt er niet in om enige concrete omstandigheid die afbreuk kan doen aan de beoordeling te benoemen die onterecht niet werd meegenomen in de beoordeling. Hij geeft louter aan van mening te zijn dat er geen actueel gevaar is voor de openbare orde, en dit niet is aangetoond, zonder echter enig concreet argument of een concrete omstandigheid aan te halen die maakt dat de beoordeling dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde *“te kunnen schaden”* op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of kennelijk onredelijk is in het licht van de concrete feiten, die zich zoals aangehaald uitstrekten over een lange periode, en de maatschappelijke ernst van de feiten, zoals dit alles ook blijkt uit het aanhoudingsmandaat waarnaar wordt verwezen en rekening houdend met de illegale verblijfssituatie van verzoeker.

In dit verband merkt de Raad nog op dat verweerder nergens verwijst naar het gegeven dat verzoekers ouders destijds onder een valse naam asiel- en verblijfsaanvragen hebben ingediend, of dit betreft bij zijn beoordeling inzake de redenen van openbare orde. Er blijkt dus niet dat dit verzoeker op enige wijze wordt tegengeworpen, waardoor zijn betoog ter zake niet dienstig is in de thans gevoerde procedure.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder in zijn nota onterecht verwijst naar een aanhoudings-mandaat van 26 maart 2024. Op basis van de stukken van het administratief dossier stelt de Raad vast dat op deze laatste datum verzoekers broer werd aangehouden en niet verzoeker zelf. Alleszins blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing naar dit aanhoudingsmandaat heeft verwezen om zijn beslissing te onderbouwen of dat hij zich hierop steunde bij het nemen van deze beslissing. In deze beslissing wordt enkel concreet verwezen naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker op 16 maart 2021. Ter zake blijkt alvast geenszins sprake te zijn geweest van een materiële misslag.

2.9. Verzoeker beroept zich daarnaast op een gezins- of familieleven dat hij in België heeft en het recht om deze familiebanden te behouden. Hij merkt op dat verweerder *“vergeet”* dat ook zijn vader hier legaal verblijft. Hij stelt sinds zijn twee jaar bij zijn kerngezin in België te zijn opgegroeid, hier zijn volledige jeugd en scholing te hebben doorgemaakt en hier ook te hebben gewerkt. Hij stelt in Albanië geen nabije familie te hebben.

Verzoekers kritiek wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, die luiden als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder heeft in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en deze tussen meerderjarige verwanten, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker betwist dit niet en weerlegt evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat tussen hem en zijn familieleden in België geen bijzondere banden van afhankelijkheid blijken. Aldus toont hij niet aan dat de banden met zijn familieleden in België nog een beschermenswaardig gezins- of familieleven uitmaken in de zin van artikel 8 van het EVRM, zoals correct werd vastgesteld in de bestreden beslissing. De foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voorlegt, betreffen ook vooral foto's met zijn familieleden uit zijn kindertijd. Actueel is verzoeker echter een volwassen man van 27 jaar. Verzoeker merkt weliswaar correct op dat verweerder in de bestreden beslissing de aanwezigheid van zijn vader in België uit het oog is verloren, waar enkel worden gesproken over zijn moeder, broers en zus die legaal in België verblijven, maar er blijkt niet dat dit gegeven een wezenlijke invloed heeft gehad op de genomen beslissing. Ook met zijn vader blijkt er immers geen bijzondere band van afhankelijkheid, waardoor er evenmin sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Om deze reden is de Raad van oordeel dat deze vergetelheid de vernietiging van de bestreden beslissing niet rechtvaardigt en verzoeker geen voldoende belang heeft bij zijn kritiek.

Zelfs voor zover de banden met zijn familieleden in België wel nog als privéleven onder artikel 8 van het EVRM kunnen vallen, heeft verweerder in de bestreden beslissing verder opgemerkt dat de banden met zijn familieleden kunnen worden onderhouden doordat zij verzoeker kunnen bezoeken in Albanië en door contacten te houden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker betwist dit niet. In deze gegeven omstandigheden toont hij niet aan dat een inreisverbod voor drie jaar alsnog disproportioneel zou ingrijpen in zijn persoonlijke en familiale belangen of verweerder onterecht heeft geoordeeld dat dit inreisverbod niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het wordt verder op zich niet betwist dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd in België heeft verbleven, dat hij hier school liep en in het verleden zelfs heeft gewerkt. Enkel tussen 4 september 2020 en 17 november 2022 was verzoeker echter gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, waarbij op deze laatste datum werd beslist om dit verblijf niet te verlengen, omdat verzoeker – gelet op een veroordeling voor een hele resem drugsdelicten, waaronder ook meerdere feiten van verkoop aan een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar – zich niet had gehouden aan de opgelegde voorwaarden, namelijk het niet schaden van de openbare orde. Verzoeker slaagt er in het kader van de huidige procedure alvast niet in om aan te tonen dat hij actueel, los van zijn familie, nog duurzame sociale of andere banden in België heeft die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en die onterecht niet in rekening werden gebracht bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. Verzoeker betwist ook niet dat hij tijdens het horen voor het nemen van de bestreden beslissing weigerde te antwoorden op de hem gestelde vragen, en zodoende elke medewerking weigerde, waarmee hij ook niet aangaf dat bepaalde belangen die hij nog heeft in dit land concreet in rekening dienden te worden gebracht bij het nemen van een beslissing in het kader van de terugkeerprocedure.

Verzoekers huidige betoog dat hij niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst kan ook niet overtuigen en wordt nergens concreet onderbouwd. De Raad kan bovendien slechts vaststellen dat verzoeker niet in beroep ging tegen de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum en dat hij op 26 juni 2024 – amper twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing – zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij “zo snel mogelijk” wenste terug te keren naar Albanië, wat er niet van getuigt dat hij geen banden meer zou hebben met dit land of er nergens terecht zou kunnen. Op de zitting gevraagd hoe hij het actueel stelt in Albanië, gelet op zijn repatriëring naar dit land op 4 juli 2024, gaf verzoeker via zijn advocaat ook niet aan dat de omstandigheden van zijn verblijf daar slecht of menonwaardig zouden zijn of hij er concrete problemen kent. Verzoeker geeft ook op geen enkele wijze aan dat hij niet langer vertrouwd zou zijn met de taal en cultuur in Albanië of dat hij er geen toekomstperspectieven zou hebben.

Verzoeker toont niet aan dat geen zorgvuldige en redelijke beoordeling en belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden of dat verweerder onterecht het standpunt heeft ingenomen dat een inreisverbod voor drie jaar in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM.

2.10. Verzoeker maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreis-verbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of het evenredigheids-beginsel wordt niet aangetoond.

2.12. Artikel 7 van het EU-Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze vervat in artikel 8 van het EVRM. Hieraan moet ook dezelfde draagwijdte worden toegekend (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Aldus volstaat voorgaande bespreking opdat evenmin een schending van artikel 7 van het EU-Handvest wordt aangenomen. Verzoeker brengt in dit verband ook geen afzonderlijke kritiek naar voor.

2.13. Verzoeker voert in de hoofding van zijn middel verder weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hij laat volledig na om concreet uiteen te zetten op welke wijze dit verdragsartikel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Zoals reeds werd aangehaald, wordt in de bestreden beslissing nochtans concreet gemotiveerd waarom volgens het bestuur deze beslissing niet in strijd is met dit verdragsartikel. Verzoeker neemt niet de moeite concreet in te gaan op deze motivering en beoordeling. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk. Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat indien verzoeker werkelijk een dergelijke schending zou vrezen, mocht worden verwacht dat hij zulks minstens ook zou hebben aangevoerd tegen de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum, wat echter niet het geval was. Meer zelfs, verzoeker wenste zo snel als mogelijk terug te keren naar Albanië.

2.14. Verzoeker voert ten slotte een schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Elke toelichting ter zake ontbreekt evenwel, zodat ook deze onderdelen van het middel niet onvankelijk zijn. De aangehaalde wetsbepalingen handelen bovendien over beslissingen tot verwijdering, terwijl de bestreden beslissing een inreisverbod en geen verwijderingsbeslissing is.

2.15. Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS